Spis 1 Afs 100/2012 byl spojen se spisem číslo 1 Afs 95/2012 a pod touto spisovou značkou bylo rozhodnuto takto:

1 Afs 95/2012 - 32

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **L – Contact Šak 1 st., s. r. o.**, se sídlem Trnitá, Čechyňská 361/16, 602 00 Brno, zastoupená Mgr. Jiřím Šebestou, advokátem se sídlem Čechyňská 16, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno, proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4519/11-1200, a ze dne 19. 8. 2011, č. j. 3736/11-1200, za účasti osoby zúčastněné na řízení: E.ON Distribuce, a. s., se sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, 370 49 České Budějovice, v řízení o kasačních stížnostech žalobkyně proti rozsudkům Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 10. 2012, č. j. 10 Af 143/2011 – 49, a ze dne 24. 10. 2012, č. j. 10 Af 101/2011 – 42,

takto:

I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 Afs 95/2012 a sp. zn. 1 Afs 100/2012 **se spojují** ke společnému projednání a nadále budou vedeny pod sp. zn. 1 Afs 95/2012.

II. Kasační stížnosti **se zamítají**.

III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

IV. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech.

V. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně vlastní a provozuje fotovoltaickou elektrárnu. Vyrobenou elektrickou energii dodává do distribuční sítě společnosti E.ON Distribuce, a. s., a to za cenu určenou cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu. Předmětem sporu se staly platby za elektřinu dodanou do distribuční sítě v měsících únor, březen, duben a květen 2011. Žalobkyně vyfakturovala společnosti E.ON Distribuce částku ve výši 3.098.088,38 bez DPH (únor 2011), 5.286.570,07 Kč bez DPH (březen 2011), 6.077.374,64 Kč bez DPH (duben 2011) a 7.531.880,43 Kč bez DPH (květen 2011). Společnost E.ON Distribuce však uhradila žalobkyni jen část z fakturovaných částek. Žalobkyně ji požádala o vysvětlení podle § 237 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Společnost E.ON Distribuce svůj postup odůvodnila tím, že jako plátce daně byla povinna z platby odvést odvod z elektřiny ze slunečního záření dle § 7a zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů).

[2] Žalobkyně, jakožto poplatník daně, následně podala proti postupu společnosti E.ON Distribuce, jakožto plátci daně, stížnosti dle § 237 odst. 3 daňového řádu. Finanční úřad v Českých Budějovicích zamítl stížnosti žalobkyně rozhodnutími ze dne 19. 7. 2011, č. j. 343164/11/077910302673 (platby za únor a březen 2011), a ze dne 22. 8. 2011, č. j. 381600/11/077900305546 (platby za duben a květen 2011). Finanční úřad poukázal na text § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., ve znění zákona č. 402/2010 Sb. Z něho plyne, že provozovatel přenosové soustavy je povinen z platby za výkup elektřiny vyrobené ze slunečního záření srazit, vybrat a odvést tzv. odvod, neboť byly splněny všechny zákonné podmínky. Finanční úřad uzavřel, že plátce daně postupoval v souladu se zákonem, a proto je stížnost nedůvodná.

[3] Proti rozhodnutím finančního úřadu se žalobkyně odvolala. Žalovaný však v záhlaví označenými rozhodnutími odvolání zamítl a rozhodnutí finančního úřadu potvrdil *(pozn.: O odvoláních původně rozhodovalo Finanční ředitelství v Českých Budějovicích, které však bylo ke dni 31. 12. 2012 zrušeno zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. Jeho působnost přešla na Odvolací finanční ředitelství, přičemž dle § 20 odst. 2 zákona č. 456/2011 Sb. platí, že jsou-li v rozhodnutích vydaných při správě daní uvedeny územní finanční orgány, zde tedy Finanční ředitelství v Českých Budějovicích, rozumí se jimi orgány finanční správy příslušné dle zákona č. 456/2011 Sb., v tomto případě tedy Odvolací finanční ředitelství).* Žalovaný se plně ztotožnil s názorem finančního úřadu. Doplnil, že územní finanční orgány nejsou oprávněny posuzovat soulad aplikované právní normy s ústavním pořádkem. Toto hodnocení přísluší výlučně Ústavnímu soudu.

[4] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného samostatnými žalobami. Krajský soud obě žaloby zamítl, neboť dospěl k závěru, že jsou nedůvodné. Soud uvedl, že finanční úřad i žalovaný postupovali v souladu se zákonem. Ústavností právní úpravy zavádějící odvod z elektřiny ze slunečního záření se zabýval Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Soud je nálezem vázán, nemůže tak přisvědčit žalobkyni v tom, že aplikované právní normy jsou neústavní. Jak z rozhodnutí finančního úřadu, tak z rozhodnutí žalovaného je

patrné, podle jakých právních předpisů rozhodovali a na základě jakých úvah dospěli k závěru, že plátci odvodu vznikla povinnost odvod vybrat a odvést.

II. Kasační stížnost žalobkyně

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudkům krajského soudu včasné kasační stížnosti zcela shodného znění. Stěžovatelka napadá správnost posouzení právní otázky, zda srážka ve výši 26% z výkupní ceny elektřiny ze slunečního záření je po právu. Krajskému soudu vytýká, že svá rozhodnutí odůvodnil výlučně odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, aniž se zabýval konkrétní věcí. Přitom sám Ústavní soud v uvedeném nálezu připustil, že při abstraktním přezkumu ústavnosti není schopen objektivně prokázat nebo hypoteticky vymodelovat všechny myslitelné situace.

[6] Změna výkupních cen provedená zákonem č. 402/2010 Sb. není automaticky aplikovatelná na všechny výrobce elektřiny ze slunečního záření, jejichž zařízení byla uvedena do provozu v období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2010. Ustanovení § 6 odst. 4 zákona č. 180/2005 Sb. totiž i před novelizací provedenou zákonem č. 402/2010 Sb. připouštělo, aby byly výkupní ceny sníženy i pod zákonem garantovaných 95% hodnoty výkupních cen platných v době rozhodování o nové ceně, a to u výrobců, u nichž doba návratnosti investice činí méně než 11 let. U výrobců, u nichž návratnost investice činí více než 11 let, což je i stěžovatelka, není na místě aplikovat nová ustanovení zákona č. 402/2010 Sb.

[7] Stěžovatelka dále namítá, že zavedení tzv. odvodu z elektřiny ze slunečního záření je v rozporu se směrnicí 2009/28/ES o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů. Navrhuje, aby soud předložil Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku, zda je v souladu s právem EU takový výklad české právní úpravy podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, dle něhož je odvod z elektřiny aplikovatelný na veškeré výrobce elektrické energie ze slunečního záření se zařízeními uvedenými do provozu od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2010.

[8] Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudky krajského soudu, stejně jako rozhodnutí žalovaného a finančního úřadu a věci vrátil finančnímu úřadu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření ke kasační stížnosti

[9] Žalovaný ve svých vyjádřeních ke kasačním stížnostem shodně uvedl, že systém podpory výroby energie z obnovitelných zdrojů i po zavedení odvodu zaručuje investorům návratnost investice do 15 let, což potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu. Stěžovatelka dle žalovaného nepředložila důkaz, že v jejím případě nebude dosažena garantovaná patnáctiletá lhůta návratnosti vložených investic. Žalovaný navrhuje, aby byly kasační stížnosti zamítnuty.

[10] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasačním stížnostem nevyjádřila.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Jelikož se obě kasační stížnosti týkají týchž účastníků řízení, skutkově i právně shodných otázek a obsahují shodné kasační námitky, které směřují proti týmž důvodům rozsudků krajského soudu, přistoupil Nejvyšší správní soud na základě § 39 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. ke spojení věcí a jejich společnému projednání.

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasačních stížností hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnosti má požadované náležitosti, byly podány včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnosti odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasačních stížností posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadená rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnosti nejsou důvodné.

[14] Stěžovatelka kasační stížností brojí především proti posouzení právní otázky, zda lze na její případ aplikovat úpravu odvodu za elektřinu ze slunečního záření obsaženou v hlavě třetí zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Stěžovatelka se domnívá, že tato úprava je protiústavní a v rozporu s právem Evropské unie, a proto by aplikována být neměla.

IV.A.
Soulad právní úpravy odvodu za elektřinu ze slunečního záření s ústavním pořádkem

[15] Stěžovatelka namítá, že krajský soud pouze odkázal na závěry pléna Ústavního soudu [nález ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11 (220/2012 Sb.)], aniž se zabýval konkrétní věcí.

[16] Z obsahu žaloby plyne, že stěžovatelka argumentovala v řízeních před krajským soudem tím, že právní úprava odvodu z elektřiny ze slunečního záření je protiústavní, neboť je v rozporu se zásadou ochrany legitimního očekávání, zákazem retroaktivity právních předpisů a zásadou rovnosti před zákonem. Dále poukázala na to, že úprava odvodu nemůže obstát vedle garancí obsažených v § 6 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. Stěžovatelka v žalobách ani náznakem neuvedla, jaké dopady má zavedení odvodu z elektřiny na *její* hospodářskou situaci. Neučinila tak ani při jednáních soudu, která proběhla až po vyhlášení nálezu Ústavního soudu. Argumentace stěžovatelky v řízeních před krajským soudem se tedy omezila pouze na výše uvedená obecná tvrzení o protiústavnosti právní úpravy.

[17] Za této situace je dle Nejvyššího správního soudu zcela dostatečné, pokud krajský soud plně odkázal na právní názor, který k otázce ústavnosti právní úpravy odvodu z elektřiny ze slunečního záření zaujal Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Ústavní soud se v něm totiž zabýval ústavní konformitou odvodu z elektřiny z pohledu jak zákazu retroaktivity, tak principu ochrany legitimního očekávání a principu rovnosti. Dospěl přitom k závěru, že právní úprava odvodu je v souladu s ústavním pořádkem.

Ústavněprávní deficit právní úpravy odvodu neshledal ani v tom, že by byl v rozporu se zákonem upravenou garancí výše výkupních cen. V odůvodnění nálezu Ústavního soudu tak jsou obsaženy odpovědi na všechny výtky stěžovatelky. Jelikož stěžovatelka v žalobách žádné další námitky, zejména takové, které by vycházely z individuální situace stěžovatelky, neuvedla, nelze krajskému soudu vyčítat, že se při posouzení žaloby nezaobíral konkrétními poměry stěžovatelky (ty ostatně nevyplývají ani ze správních spisů; shodně viz rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2012, č. j. 8 Afs 60/2012 – 27, ve věci *INVEST SOLAR*, bod 15, přístupný na www.nssoud.cz). Soud je uplatněnými žalobními body vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), detailnost soudního přezkumu správního rozhodnutí určuje přímo žalobce tím, jaké žalobní body uplatní.

[18] Stěžovatelka v této souvislosti poukazuje v kasačních stížnostech na závěrečnou část odůvodnění nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, v níž Ústavní soud připustil, že mohou existovat případy, v nichž se právní úprava odvodu z elektřiny ze slunečního záření ukáže jako protiústavní. K tomu Nejvyšší správní soud v prvé řadě poznamenává, že nic nebránilo stěžovatelce, aby na specifičnost své situace odkázala již v řízení před krajským soudem, což však neučinila. Především však stěžovatelka, a to ani v kasačních stížnostech, neuvádí, jaké konkrétní, zvláštní okolnosti jsou na její straně dány. Stěžovatelka neuvedla žádné konkrétní tvrzení, logicky tak nemohla splnit ani svoji navazující povinnost navrhnout důkazy na podporu svého tvrzení [srov. § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s.].

[19] V řízení o kasačních stížnostech uplatnila stěžovatelka rovněž argumentaci, že odvod z elektřiny ze slunečního záření vztahující se na zařízení uvedená do provozu v období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2010 lze aplikovat pouze na ty výrobce, u nichž bylo dosaženo návratnosti investice v horizontu 11 let od uvedení zařízení do provozu. Právě u této skupiny výrobců elektřiny ze slunečního záření bylo možné ještě před zavedením odvodu za elektřinu snížit výkupní cenu i pod zákonem garantovanou výši, a to na základě § 6 odst. 4 zákona č. 180/2005 Sb., ve znění účinném od 20. 5. 2010. Jakkoliv jí v této podobě v žalobě neuplatnila, jde o argumentaci podřaditelnou pod řádně uplatněný žalobní bod, dle něhož nelze na případ stěžovatelky aplikovat § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., ve znění zákona č. 402/2010 Sb.

[20] K uvedené argumentaci, v takto konkrétní podobě uplatněné teprve v kasační stížnosti, zdejší soud uvádí, že nelze dát stěžovatelce za pravdu. Ustanovení § 6 odst. 4 zákona o podpoře využití obnovitelných zdrojů, ve znění účinném od 20. 5. 2010, umožňovalo prolomit při každoročním stanovování výkupních cen hranici 95% výkupní ceny platné v roce, v němž byla stanovována cena pro rok následující. Podmínkou nicméně bylo, že již bylo dosaženo návratnosti investice, a to dříve než po 11 let od uvedení zařízení do provozu.

[21] Odvod z elektřiny ze slunečního záření byl zaveden s účinností od 1. 1. 2011 a vztahuje se na elektřinu vyráběnou v zařízeních uvedených do provozu od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2010. Ustanovení § 6 odst. 4 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů a odvod z elektřiny ze slunečního záření se s ohledem na konstrukci těchto institutů vztahují na odlišné skupiny výrobců.

[22] Ustanovení § 6 odst. 4 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů bylo možné poprvé využít pro stanovení cen pro rok 2011 a mohlo by dopadnout na zařízení, která v roce 2010 již dosáhla plné návratnosti investic za podmínky, že doba návratnosti byla kratší než 11 let. Odvod za elektřinu se naproti tomu vztahuje na zařízení, která byla uvedena do provozu v letech 2009 a 2010. A ta zcela nepochybně nedosáhla v roce 2010 plné návratnosti investic, neboť byla v provozu teprve nejvýše dva roky. Výchozí teze stěžovatelky, že účelu, k jehož naplnění směřovalo zavedení odvodu z elektřiny, bylo možné využít snížením výkupních cen při použití § 6 odst. 4 zákona o využívání obnovitelných zdrojů, je nesprávná. Z nálezu Ústavního soudu pak nelze dovodit, jak mylně činí stěžovatelka, že odvod z elektřiny ze slunečního záření je ústavně konformní pouze v případě, že se aplikuje na elektřinu ze zařízení, která již dosáhla návratnosti, a to navíc v horizontu kratším než 11 let. Naopak, Ústavní soud při posuzování ústavnosti právní úpravy odvodu z elektřiny ze slunečního záření vycházel z toho, že naplnění garance poskytnuté zákonem o podpoře obnovitelných zdrojů je třeba hodnotit vůči celému patnáctiletému období.

[23] Nelze ostatně ani směšovat otázku stanovení garantované výše výkupních cen a otázku zdanění příjmů za dodávku elektřiny do rozvodné sítě. Z pohledu obchodních vztahů mezi výrobcem elektřiny ze slunečního záření a provozovatelem distribuční sítě je rozhodná toliko dohodnutá výkupní cena, která se odvíjí od cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu, která je povinen platit provozovatel distribuční sítě (tedy osoba soukromého práva). Odvod z elektřiny, který je naopak příjmem státního rozpočtu, tíží výlučně výrobce elektřiny, který je daňovým poplatníkem, nikoliv však provozovatele distribuční sítě, jehož jedinou odpovědností jakožto plátce daně je daň srazit a odvést.

IV.B.

Soulad právní úpravy odvodu za elektřinu ze slunečního záření se směrnicí 2009/28/ES

[24] Stěžovatelka dále velmi obecně namítá, že uplatnění odvodu z elektřiny ze slunečního záření je v rozporu se směrnicí Evropského Parlamentu a Rady 2009/28/ES ze dne 23. 4. 2009 o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů (Úř. věst. L 140, 5. 6. 2009, s. 16—62), která byla do českého právního řádu implementována zákonem o podpoře obnovitelných zdrojů. Popření zákonem zajišťované stability právní úpravy podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů je dle stěžovatelky v příkrém rozporu se základním cílem směrnice.

[25] Směrnice v odstavci 25 odůvodnění stanoví: „*Členské státy mají různý potenciál, pokud jde o energii z obnovitelných zdrojů, a na vnitrostátní úrovni používají odlišné režimy podpory pro energii z obnovitelných zdrojů. Většina členských států uplatňuje režimy podpory, které poskytují výhody výhradně v případě energie z obnovitelných zdrojů vyrobené na jejich území. K tomu, aby vnitrostátní režimy podpory náležitě fungovaly, je nezbytné, aby členské státy mohly kontrolovat dopad a náklady svých vnitrostátních režimů podpory na základě svých odlišných potenciálů. Důležitým prostředkem k dosažení cíle této směrnice je zajistit řádné fungování vnitrostátních režimů podpory podle směrnice 2001/77/ES tak, aby byla zachována důvěra investorů a aby členské státy mohly přijmout účinná vnitrostátní opatření v zájmu splnění cíle.*“ Dle navazujícího odstavce 26 je žádoucí, aby ceny energie odrážely externí

náklady na výrobu a spotřebu energie, včetně případných environmentálních, sociálních a zdravotních nákladů.

[26] Hlavním smyslem směrnice je uložit státům závazek dosáhnout do roku 2020 stanoveného podílu energie vyrobené z obnovitelných zdrojů na hrubé konečné spotřebě energie. Dle čl. 3 odst. 2 směrnice jsou státy povinny zavést opatření, kterými účinným způsobem zajistí dosažení stanoveného podílu energie z obnovitelných zdrojů. Za tím účelem mohou členské státy zavést režim podpory (viz čl. 3 odst. 3). Režimem podpory se rozumí jakýkoli nástroj, režim či mechanismus uplatňovaný členským státem či skupinou členských států, který podporuje užívání energie z obnovitelných zdrojů snížením nákladů na výrobu této energie, zvýšením ceny, za kterou ji lze prodat, nebo zvýšením množství takto prodané energie prostřednictvím povinnosti využívat energii z obnovitelných zdrojů nebo jinak. To zahrnuje mimo jiné investiční pomoc, osvobození od daně nebo snížení daně, vrácení daně, režimy podpory pro povinnost využívat energii z obnovitelných zdrojů, včetně režimů používajících zelené certifikáty, a režimy přímé cenové podpory, včetně tarifů výkupních cen a plateb prémií [čl. 2 písm. k) směrnice].

[27] Cílem směrnice je dosažení minimálního stanoveného podílu energie z obnovitelných zdrojů na celkové spotřebě energie na území Evropské unie, a to prostřednictvím dosažení minimálního podílu energie z obnovitelných zdrojů stanoveného diferencovaně pro jednotlivé členské státy. Česká republika je povinna do roku 2020 dosáhnout podílu alespoň ve výši 13%.

[28] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve otázkou, zda normy obsažené ve směrnici 2009/28/ES mohou mít přímý účinek, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Předpokladem vertikálního přímého účinku směrnice je, že povinnosti, jež ukládá, jsou v ní formulovány dostatečně určitě, přesně a bezpodmínečně, a že uplynula lhůta pro její transpozici (základy této judikatury byly položeny rozhodnutím Soudního dvora Evropských společenství ze dne 4. 12. 1974 ve věci 41/74 - *Yvonne van Duyn proti Home Office*, Recueil s. 1337, z poslední doby viz např. rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 12. 7. 2012 ve věci *Vodafone España SA*, C-55/11, C-57/11 a C-58/11, bod 37).

[29] Směrnice ukládá České republice povinnost zajistit, aby podíl energie vyrobené z obnovitelných zdrojů dosáhl v roce 2020 třinácti procent hrubé konečné spotřeby energie. Ponechává jí přitom široký prostor pro uvážení, jakými konkrétními opatřeními bude tohoto cíle dosaženo. Směrnice dovoluje, aby státy přikročily k subvencování výroby elektrické energie z obnovitelných zdrojů, čímž činí výjimku z jinak poměrně striktního zákazu veřejné podpory. Směrnice však žádným způsobem nepředepisuje, že by stát musel přijmout nějaká konkrétní opatření typu zaručení výkupních cen, zaručení návratnosti investic, příspěvku na pořízení fotovoltaických elektráren, osvobození výroby energie z obnovitelných zdrojů od daně apod. Směrnice 2009/28/ES neobsahuje žádné ustanovení, na jehož základě by bylo možné dovodit právo stěžovatelky na stabilitu výkupních cen za dodávky elektřiny do distribuční sítě, potažmo tedy zákaz provádět daňové srážky z příjmů provozovatele fotovoltaických elektráren. Stěžovatelkou namítaný požadavek neměnnosti pravidel podpory nevyplývá ani z odstavce 25 odůvodnění směrnice. Ba naopak, v tomto odstavci směrnice zdůrazňuje, že je důležité, aby členské státy mohly kontrolovat dopady a náklady vnitrostátních režimů podpory. Pro přímý účinek směrnice

tak není splněna hned první z podmínek, tedy existence dostatečně určitého, přesného a bezpodmínečného závazku členského státu.

[30] Stěžovatelka tedy není oprávněna dovolávat se v řízení před vnitrostátním soudem směrnice 2009/28/ES, neboť uvedená směrnice nemá přímý účinek.

[31] S ohledem na výše uvedené neshledal soud žádného důvodu pro položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie. Aplikovaná právní úprava odvodu z elektřiny ze slunečního záření nemá předobraz v žádné z norem evropského práva a žádná z těchto norem ani zavedení tohoto odvodu nebrání. Ostatně stěžovatelka sama žádné konkrétní ustanovení směrnice, jehož výklad by měl být Soudním dvorem podán, neoznačila. Poukázala pouze na cíl směrnice. Jak soud však vyložil výše, zavedením odvodu zcela nepochybně není kompromitován cíl směrnice, tedy dosažení stanoveného podílu energie z obnovitelných zdrojů.

V. Závěr a náklady řízení

[32] Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[33] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Žalovanému v tomto řízení žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však nebyla osobě zúčastněné na řízení uložena žádná povinnost, a proto soud rozhodl, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2013

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu